

και δός του κι' εξελέγγονται κασέλαις ἀδεναίαις,
και κλαίει τὴν κατ' ἄστυ καθένας κουενές.

Ὅμοι: κι' ἐγὼ πικρὰ θρηῶν, ποῦ δὲν ἔμπορὸν νὰ κλέβω
μῆτε κι' ἀσημαντον ποσόν,
κι' ἄλλο δὲν μούμινε προσόν,
παρὰ τοὺς δραπετυώτας μόνχα νὰ ζηλεύω.

Οὐ μὴν και σί, βρέ Περικλῆ, τὸ γέννημα τῆς χεῦνης,
θαρρῶ πῶς τοὺς ζηλεύεις,
κι' ἂν οὐ δραπέτης λέγασαι πτωχοῦ βλακκοκομίου
αὐτοὶ δραπέται. λέγονται πλουτοβριθοῦς Ταμείου.

Κάθω και σύζωντόβλο, και λέγε περὶ Κρήτης,
και παιδὶς ἔτε κράξαι,
και τὴν τιμὴ σου βράξαι
και πίνε τὸ ζουμί της.

Π.—Τὴν εἶδες τὴν ἀπάντησι, βρέ Φασουλή ;
Φ.— Τὴν εἶδα,
κι' ἔχω τὴν ἀνταπάντησι, ἐστὶν τριτὴ τὴν σελίδα.

Π.—Φασουλή μου κακομοίρη, δὲν ἐπίστευε κανεὶς
πῶς θὰ μᾶς πικράνουν τόσοι οἱ καλοὶ μᾶς συγγενεῖς.
Εἶδες, εἶδες τοὺς προστάτας και τοὺς φίλους κηδεμόνας,
ὅπου θέλουν τὸ καλὸ μᾶς νῦν, ἀεὶ και στοὺς αἰῶνας,
πῶς ἀπῆντησαν και πάλι, σ' ἅ τὰ ψήφισματα τῆς Κρήτης ;
εἶναι νὰ σὲ πιάνη τρέλλα και πολέμου; νὰ κηρῶτης.

Ὅσοι μᾶς, σ' ἅ τὰ καθεστῶτα,
νέας, Φασουλή, δεινὰ
τρὶς χειρότερ' ἀπὸ πρῶτα
κι' ἀνεβήτε, σ' ἅ τὰ βουνά.

Φ.—Ποῖος δίκαιος θυμὸς κι' ὄργανά της με πνίγει !...
λένε πῶς κι' ὁ Βασιλῆς, σ' τὴν Εὐρώπη δὲν θὰ φύγη,
κι' ἂν ἐκεῖν' ἡ πανταχούσα νέον σάλον ἐπιφέρει
πιθανὸν εἶδὼ νὰ κἀνη, Περικλῆ, τὸ κλοκαῖρι.

Λένε πῶς κι' ὁ Θεοτόκος δὲν θὰ φύγη γιὰ τὴν Βιέννα,
πάλι ντράβαλα μεγάλα,
λένε τοῦτα, λένε τέλλα,
κι' ἔλοο τάχουν σὰν χαμένα.

Κι' ἐγὼ τώρα πρὸς τοὺς Κοῦτας ξερωζικὸν με φωτιά :
τῶν μεγάλων προστάτων σας κομματιζάτε τὰ χαρτιά.
Τὸ παράκαναν ἀλήθεια τῆς Φραγκιᾶς οἱ παληκάνθρωποι...
σκαωθήτε σκαωθήτε... βάλτε τα με τὴν Εὐρώπη.

Κάθε σίνεσι: ἀς λείψη, πονεμμένα παλληκάρια,
κι' ἄς ἀστράψου κι' ἄς βροντήσουνόπους πρὶν τὰ Μπουτσουνάρια.
Κρήτη παραπικραμένη,
τώρα πιά γιὰ σὲ τί μένει ;

Κύτταξε τὴν ἐρημιά σου
και παλληκαρίσια τράβα...
τώρα κάθε φρονιμιά σου
μόνο τρέλλα θάνατι, σκλάβαι,

Μὴ σὰς σκιάζῃ, παλληκάρια, κανενὸς τρανοῦ φοβέρα
κι' ἄς ἐλθοῦν οἱ κηδεμόνες νὰ σὰς κάθουν πέρα πέρα,
κι' ὅταν δια τὰ ρημάζου κι' ἀπομείν' ἡ νῆσος ἀδεξαι,
τότε πῶστε τοὺς : κοπιάστε νὰ μᾶς φάτε τὰ κουράδια.

Π.—Κι' ἐγὼ δὶχως νὰ σὲ δεῖρω, Φασουλή τεμπελχανᾶ,
φεύγω τωρ' ἀρματωμένος γιὰ τῆς Κρήτης τὰ βουνά.

Συλλαλητήριο 'στὴ Ρωμανία, ποῦ μᾶς, ἀκούδρισε ν' ἡ Βιργινία.

Μ' ἄλλο συλλαλητήριο μᾶς ἔμπλκαν οἱ Ρωμοῦνοι
και πάλι 'στὸ ρουθόν,
κι' ὁ Διακονέσκου μίλησε, Ρωμοῦνος παιχινιάρης,
ἦτανε πρὶν διακόνοσ και τώρα διακονιάρης.

Κατόπιν ἐρητηόρευσε πάσων ἐκ βουλιμίας
ἐνας Ἰερεμίας,
πρῶτη μαγάρια δηλαδὴ
μὲ τύπον γουρουνοειδῆ,
κι' εἶπε γιὰ μᾶς πῶς πρόσωπα φαινόμεθα γελοῖα
κι' ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχωμε κι' αὐτὴν τὴν Θεσσαλία.

Μετὰ τὸν Ἰερεμίας και μετὰ τὸν Διακονέσκου
μίλησε κι' ἡ Ροδαλέσκου,
ποῦναι σὰν τὴν Δεμονίε, μᾶς δασκάλα δαιμονία
και τὴν λένε Βιργινία.

Τρέχουν πρὸς αὐτὴν οἱ Βλάχοι
κι' οἱ μισέλληνες ἀθροῖοι,
κι' ὅσοιον ἔχει 'στὸ στομάχι
μαῦρο ρίδι ποῦ τὸν τρώει.

Εἶναι διαβολογυναίκα
κι' ἀνδρας στρώνει 'στὸ κυνηγι,
και ἔμπορε νὰ πάρη δεκά
και νὰ τῆς φανουρὸν ἔλγοι.

Κι' ὁ πατήρ Ἰερεμίας τῆς φωνάζει μεδιῶν :
χάρτε Ροδαλέσκου, ροδὸν
χάριεν κι' εὐδοιῶν
ἐν τῇ μέσῳ τῶν τριῶδων.

Τὸτ' ἐκεῖν' ἡ Βιργινία κατατύπουσα τὸ στήθος
εἶσι μιλῆσαι 'στὸ πλῆθος :

Ἰήγα τώρα και 'στὴν Πόλι κι' εἶχα μέσα μου μακία,
κι' ἔλεγα πρὸς τοὺς Πασσάδες : θέλω τὴν Μακεδονία.

Θὰ σοῦ γίγη τὸ χατῆρι, μούπαν οἱ Πασσάδες ὄλοοι
και Σορτάδες με καλέμια,
και μ' ἔπῃχαν οἱ μαριῶλοι
νὰ μοῦ δείξουν τὰ χαρέμια.

Και μ' ἐπότιζαν σερμπέτι μὲς 'στὸν μουσαφιρ-ἀντᾶ
και μοῦ λέγαν με σεβντᾶ :
Βιργινία, γιὰ μ' εμπορτά.

Δὲν ξέρετε τί φρενιζοῦμαι, γαπητοὶ Ρωμοῦνοι,
μ' ἐκείνοσ τοὺς βρωμο-Ρωμοῦνοσ κάθε στιγμῆ με πιάνει.
Κι' ἐγὼ με σὰς 'στῆς γόδας μου τοὺς γράφω τὴν πατοῦνα...
τοιαῦτα κι' ἄλλα τρομερὰ
μᾶς ἐψαλ' ἐν παραφορᾷ,
κι' ὁ Διακονέσκου φωνάζει : γιὰ σοικυρὰ Ρωμοῦνα.

Θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας μουγγιζοῦν ἐν μακία,
θάνατος εἰς τοὺς Ἕλληνας βοᾷ κι' ἡ Βιργινία,
κι' ἐκείνη σκόρπιζε παντοῦ τὸν τρόμο και τὸν θάνατο
μὲ φλογισμένα μάτια,
κι' ἀκάθεκτος ἐρωμήσε σ' ἕνα κατροουκακάντο
και τόσανε κοματά.

Δὲν εἰξευρε ποῦ πῆγαίε και πῶς νὰ ξεβομάνη,
τῆς ἔφυγαν κι' ἡ γόδαίς της μὲς 'στὴν πολλὴν τρεχάλα,
κι' ἕνα συλλαλητήριο δὲν κάνοῦν οἱ Ρωμοῦνοὶ
χωρὶς νὰ παρευρισκεται και μὴ κυρὰ δασκάλα.